

5

Vyčpělý přítel

Macy se ohlédně, aby zjistila, co je to za povyk. Pak mě nabere loktem do žeber a zasyčí Jaxonovo jméno.

Přikývnu, ale zůstanu sedět. Zadržím dech, protože narůstající mrazení v zádech mě varuje, že se blíží... a soustředí se jenom na mě.

Macy vypískne, a tím mi prozradí všechno, co potřebuju vědět o jeho náladě. V posledních týdnech se v Jaxonově přítomnosti dost uvolnila – přesně to s vámi přátelství udělá –, ale ani na vteřinu nezapomněla, jak je nebezpečný. Stejně jako všichni ostatní. Odráží se to v jejich výrazech. Vypadají strnule, jako by jenom čekali, až Jaxon udeří... a zatraceně se chtějí ujistit, že nejde po nich.

Dokonce i Flint si poposedne na židli. Palačinky na talíři i rozhovor s Eden o závěrečné zkoušce z fyziky jsou rázem zapomenuté a jen mi hledí přes rameno. V jeho pohledu se zračí ostražitost i lehkomyšlnost, a je to právě starost o Flinta – o jeho city a to, co by mohl provést –, co mě přiměje se otočit dřív, než půjde všechno do kytek.

Vůbec mě nepřekvapí, že tam najdu Jaxona. Ale zarazí mě, jak je ve skutečnosti blízko. Ještě před pár týdny by se v žádném případě nedokázal přiblížit ani na pár metrů, aniž by mě brnělo celé tělo. Teď mi jenom běhá mráz po zádech a není to zrovna dobrý pocit.

Včera po večeři mě pozval k sobě do věže, abychom se učili, ale musela jsem odmítnout, protože už ho předběhl Hudson. Frustrovaně si vzpomenu na následný zmatek, protože ani jeden z bratrů Vegových se k tomu nedokázal postavit dospěle a přistoupit na to, že se budeme učit všichni společně.

Takže jsem skončila sama v našem pokoji. A nenaučila jsem se ani čárku, protože jsem byla neskutečně vytočená.

A dneska jsem Jaxonovi dvakrát napsala, aniž by mě vůbec vzal na vědomí. Chápu, že se mu nelíbí moje přátelství s Hudsonem, ale musí přece vědět, že to je všechno. Jenom přátelství. Podle všeho nemám na výběr, kdo se stane mým druhem, ale tisíce způsoby jsem dala najevo, že miluju jenom Jaxona.

Proto mě pěkně štve, že se celý den chová jako psí čumák.

A nejspíš se tak i cítí, protože tmavé oči má chladné jako půlnoc.

Chladné jako leden v Denali.

Chladné, jako když jsme se poprvé setkali. Vlastně ne. Jsou ještě chladnější.

Připadá mi to jako věčnost, než někdo z nás promluví. Což se nestane. Místo toho se rozhostí ticho, křehké jako led – dokud Luca konečně nesebere odvalu a nezeptá se: „Nevadí, když si přisedneme?“

Teprve v tu chvíli mi dojde, že dorazil celý Řád. Už jsem si zvykla jíst několikrát týdně s Jaxonem a Mekhim, ale málokdy se k nám připojil i zbytek jeho přátel. Teď jsou tady – Luca, Byron, Rafael, Liam – všichni seřazení za Jaxonem, jako by očekávali útok.

„Jasně.“ Mávnu k prázdným židlím, jenže Luca se neptal mě. Zírá na Flinta. A ten mu pohled s ruměncem ve tvářích oplácí.

No teda, tohle jsem rozhodně nečekala. Ale jsem rozhodně pro.

Mrknu na Eden, která to sleduje stejně pozorně, a její úsměv mě přiměje uvažovat, jestli jsem se možná nespletla v tom, do koho je Flint zamilovaný. Tenkrát na hřišti jsem si myslela, že do Jaxona, ale možná měl celou dobu v srdci Lucu? Nebo to byl možná ten nový kluk, o kterém mi Flint vyprávěl? Od toho rozhovoru před turnajem v žárobalu se o svém milostném životě nezmínil a nechtěla jsem se ho vyptávat.

Ale ať šlo tenkrát o kohokoli, je zřejmé – aspoň pro tuhle chvíli –, že má zájem o Lucu. A ten je na tom nejspíš stejně.

Flint přikývne a Luca se posadí na vedlejší židli. A než se stihnu zamyslet nad tím, kam si sedne Jaxon, Macy se posune k Eden, a vytvoří tak vedle mě prázdné místo. Jaxon jí kývnutím poděkuje a bleskově si přitáhne židli od vedlejšího stolu.